

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

Els jocs de la ciutat

El nen era una bala sobre el seu monopati. Segur que el giny platejat era una herència perquè era massa gran per a ell. Devia tenir 5 anys. La seva germana, de 10, l'animava. Ella lliscava sobre un skate de plàstic, d'aquells petitons, d'aquells que tots els nens del Raval fan servir ara per desplaçar-se.

El nen queia i rebotava sobre les rajoles de la plaça dels Àngels. S'enfilava al monopati i, per a sorpresa dels que l'observàvem, feia una pirueta, un salt a l'estil skater. El nen és veí del Raval. L'ordenança cívica que regula el joc al carrer, aprovada el 2006, és més vella que ell.

Des d'aleshores, ja hi ha una generació de petits barcelonins que, emulant els skaters que vénen a competir o a gravar anuncis, juguen a fer piruetes. Alguns, de 9, 10, 11 anys, competeixen amb els brasilers, alemanys, holandesos i, segurament, algun dia els desbancaran. Ells van néixer veient aquest joc al seu barri i van jugar-hi.

Fa una setmana que recullo mostres d'aquests esports urbans improvisats amb naturalitat a les places de Barcelona. Dijous, a la plaça de Terenci Moix, uns 70 adolescents de pares d'origen filipí s'ajuntaven a jugar a bàsquet o a ping-pong. La plaça és de partides diverses; un lloc per veure i deixar-se veure. D'un radiocasset sortia un rap. Quan aquesta plaça no tenia nom, era un referent de la geografia dels robatoris d'aquesta ciutat. Ara, entre els universitaris que prenen unes cerveses a les terrasses, les botigues *vintage* i els nois, l'escenari ha canviat de vida.

Divendres a la tarda vaig trobar, molt a prop d'aquesta plaça, entre el CCCB i el Macba, un doble joc. Uns nens de pares indis, pakistanesos i bangladeshians jugaven a criquet. Al seu costat, uns adolescents

EL PERIÓDICO

► Uns nens juguen a futbol, ahir, a la plaça del Pou de la Figuera.

practicaven els placatges del rugbi.

Diumenge, el txiri-miri no aturava un partit de criquet a prop de la Filмотека. A les 19.30 hores, s'hi projectava *Roma città aperta*, i hi havia tanta audiència que molts es quedaven sense butaca. Alguns disfrutaven de la partida de criquet a la plaça de Vázquez

A la plaça de Terenci Moix es juga a bàsquet, i a la de Montalbán, a criquet

Montalbán. Ahir em vaig acostar a la que segurament és una de les poques places de Barcelona on hi ha porteries. A la plaça del Pou de la Figuera s'hi jugava un partit de futbol entre nens i nenes de totes les edats. Alguns amb samarretes del Barça, altres amb els colors d'alguna selecció africana.

Era **Angelo Ziano**, de la llibreria Icaria, qui m'explicava l'anar i venir de les porteries. «Ara crec que són fixes, però durant un temps se les em-

portaven a algun lloc». A la plaça algú marcava un gol. En un banc, hi havia fins a cinc àrbitres de 12 anys, cadascú traient una targeta diferent. **Ziano** escoltava jazz, **Miles Davis**. La llibreria està plena de pòsters que criden que un altre món és possible. Em recomanava *El buen vivir*, d'**Alberto Acosta**.

No puc acabar aquesta crònica sense explicar un mail que vaig rebre dilluns. Un lector em preguntava perquè, escrivint sobre el ginjoler del carrer d'Arímon, no havia esmentat **Isabel Núñez**. Li vaig respondre que a la crònica vaig al lloc i explico el que veig, i que vaig decidir no esmentar-la perquè la reivindicació era veïnal i, sobretot, perquè no l'havia avisat. Al novembre, **Isabel Núñez** va morir. Ho sento, no ho vaig saber.

Diumenge, vaig llegir al seu blog, *Crucigrama*, una entrada en què explicava una operació. Vaig llegir **Dorothy Parker** gràcies a la traducció d'**Isabel Núñez**. Aquest ginjoler i aquesta olivera viuen a Barcelona gràcies a la lluita de l'escriptora. ≡

cgaya@elperiodico.com